

In Memoriam Zr Catharina Wolfs, zoals uitgesproken door Zr Bep van Grieken bij de uitvaart op don 18 februari 2021 in de Petrusbasiliek te Boxtel.

Zuster Catrien, tante Toos, was de tweede uit een gezin met 7 kinderen, ze had drie zussen en drie broers, waarvan zus Anny en Nelly hier aanwezig zijn en waar ze zeer verknocht aan was. Haar ouders hadden een klein gemengd boerenbedrijf. Ze waren diepgelovig en haar moeder bad altijd dat Catrien naar het klooster zou gaan. Volgens Catrien had ze hier haar roeping aan te danken. Catrien kwam in aanraking met de Witte Zusters via de Witte Paters in Sterksel, ze las hier voor het eerst het bekende blauwe wervingsboekje. Toen voelde ze: dit is het!! Ze was jong en bang, zoals ze zelf schreef, maar toch wilde ze graag naar de missie. De woorden uit het Evangelie: “de oogst is groot, maar werklieden zijn er weinig”, troffen haar zeer. Wel heeft ze nog enige jaren van twijfel gekend, want “het leven was mooi en uitgaan met de jongens zo gezellig”.

Maar uiteindelijk zette ze door en ging naar het postulaat in Maarn, gevolgd door het noviciaat in Esch. Haar eerste professie deed ze in 1953. Na het vormingsjaar in Algiers en een cursus Engels in Groot-Brittannië, werd ze in 1955 benoemd voor Ghana. Hier gaf ze naailes aan de novicen van een dochtercongregatie in Daffiama en deed ze huishoudelijk werk. Hier genoot ze erg van. Na drie jaar werd ze overgeplaatst naar de gemeenschap in Nandon en na anderhalf jaar weer terug naar het naaiatelier in Navrongo. Hier had ze het nu echter veel minder naar haar zin, ze voelde zich nutteloos en vond dat ze te weinig opleiding had om genoeg overzicht te kunnen hebben. Ze had tenslotte alleen maar lagere school en wat naailes gehad. Op huisbezoek gaan en contacten leggen met de mensen gaf haar ook geen voldoening. Ze vroeg zich af of ze nog wel op haar plaats was in Afrika en ze was blij dat ze na 12 jaar op vakantie naar Nederland mocht. Geen idee of ze nog terug zou keren...

Echter, na afloop van het derde vormingsjaar in Rome, kreeg ze de vraag om tijdelijk in de keuken van het moederhuis in Frascati te komen werken. Blijkbaar zag men dat ze zich niet helemaal op haar plek had gevoeld in Ghana. Dit beviel haar gelukkig zo goed, dat ze in Frascati mocht blijven. Ze voelde zich hier als hoofd van de keuken helemaal op haar plaats en haar inzet en dienstbaarheid kwamen hier goed van pas. Er kwamen veel bisschoppen en zusters uit het buitenland, voor allerlei sessies en vergaderingen, die allemaal verzorgd moesten worden. Ze draaide er haar hand niet voor om, ook niet als er onverwachts een groot gezelschap van 50 mensen voor de deur stond. Altijd was ze even attent, gezellig en gastvrij en toverde ze een heerlijk maaltijd op tafel. Uiteindelijk heeft ze hier 26 jaar keihard gewerkt. Voor haarzelf was dit de beste tijd van haar leven. Ze stond altijd voor iedereen klaar. Dit werd dan ook buitengewoon gewaardeerd door alle bewoners en bezoekers. Daarna heeft ze, op haar eigen verzoek, nog 8 jaar als kok in het huis van de Witte Zusters in Brussel gewerkt, ook weer naar volle tevredenheid. Ze voelde zich meer een Martha dan een Maria, zo schrijft ze. Dienstbaarheid was haar missie.

In het Wereldhuis in Boxtel, waar ze ruim 16 jaar heeft gewoond, ging ze graag om met de JMJ-zusters, die ze al kende vanuit Rome: een kaartje leggen en samen koffiedrinken. Ook was ze een groot liefhebster van bingo en maakte ze zelf prachtige kaarten. Zr Catrien was een tevreden, bescheiden en optimistische zuster met weinig eisen, die zichzelf prima kon vermaken. Toen haar lichamelijke ongemakken te groot werden en ze niet meer kon lopen, zagen we het einde naderbij komen. Ze was er klaar voor, zei ze. Op zaterdagavond is ze zachtjes weggeleden in de nabijheid van een medezuster. Ze mag nu rusten in de Eeuwige Vrede bij de Heer. Dag lieve Catrien, vaarwel.